

det. Det nytter i saa Henseende ikke at henvise til det, som man saa ofte hører, at andre Steder, i oversøiske Lande, har man aabne Baner i en ganske anden Udstrækning, end man har det her, for Land og Land er jo meget forskellige Ting. Det oversøiske Land er nyt Land med meget mindre Befolkningstæthed, end vi har. Vi har noget over 70 Mennesker pr. km², i Nordamerika har de saadant noget som 10,5, saa alene det gør en Forskel. Men det er dog mindre det, det kommer an paa; hvad det især kommer an paa, er Bebyggelsen og Anvendelsen af Terrainet. Hvor Togene farer Hundreder af engelske Mile over en Prærie, behøver der saamænd ikke at være noget skilret af til Siderne. Render man en Ko over, er det det højeste, og dem er der nok af der. Men hvor Toget gaar gennem tæt bebygget Land som i Danmark, hvor det gaar gennem et Land, som i Kraft af sin intensive Dyrkning og i Kraft af sit høje Kulturstandpunkt, der jo forudsætter en ganske anden mangfoldig Anvendelse af Menneskets Arbejdskraft, derigennem en ganske anden mangfoldig Anvendelse af Terrainet og derigennem igen en stadig Vigen bort fra den lige Linie, bøjeende denne efter de Krav, som Anvendelsen af Jorden, Hegn og Bygninger o. s. v., o. s. v. stiller, der er Sagen dog en ganske anden. Jeg skulde tro, at her i Landet burde de aabne Baners Tid være forbi. Hvad de lukkede angaar, skal jeg for ikke at gøre dem Uret kort omtale Forholdene paa en af dem, som anses for en Mønsterprivatbane med Hensyn til sin Drift, nemlig Nyborg—Svendborg-Banen. Jeg skal nævne saadant noget som, at her har Betjeningen ingen officielle Ure at rette sig efter, de bruger deres egne private Vækkeure, Dameure, og hvad de nu kan have, og disse Ure bliver slet ikke eftersat officielt. Ledene skal paa den Bane lukkes 5 Minutter, før et Tog kommer, men et Tog har Lov at komme 5 Minutter for tidligt, og hvad saa? Hvad saa, naar oven i Købet Signaler og Røngeringsspor efter sagkyndiges Mening meget ofte er højst uheldigt anlagte? Der er paa den Bane Led, som mangler Lygter, saa at man om Natten kører lige bus paa. For nylig var der 3 Personer, som kun ved et rent Under undgik at sætte Livet til. Saadan er de lukkede Baner — saadan er det grønne Træ. Og nu de aabne! Her skal jeg tage den direkte Nyborg—Svendborg-Bane. Den har et Nattog, som gaar 45 km i Timen, men som har Lov til at

gaa hurtigere, hvis det er forsinket. Det løber hele Strækningen igennem og holder kun ved Hesselager, medmindre det netop har nogen at sætte af ved en anden Station. Det kører altsaa om Natten i fuld Fart ind over Landevejsnettet, og det kører gennem Stationer, hvor der om Natten ikke er et eneste jernbaneanvendt Menneske til Stede. Der er en Murer et Sted og en Skomager et andet Sted, og saa siger man, det gaar nok, fordi de Spor, som Toget ikke maa køre ad, er låsede af. Men hvis de saa en Gang ikke er låsede af, hvad saa? Alt dette er sparsommeligt, men betryggende er det ikke.

Jeg er glad ved, at vi har faaet en Trafikminister udenfor Politikernes Kred. Der er saa meget, der binder dem, der staar indenfor. Jeg antager, at den højttærede Minister møder med et friskere Syn, ser paa Tingene som den praktiske Forretningsmand. Jeg vil ønske den højttærede Trafikminister et langt Liv som saadan, uanset hvad der i øvrigt maatte blive det høje Ministeriums Skæbne, fordi jeg tror, at Banerne i allerhøjeste Grad trænger til Kontinuation; jeg tror, de trænger til rolige Forhold, trænger til at kende en Chef, en Mand, som paa den ene Side selvfølgelig vil være sine Embedsmænds Ven, men paa den anden Side heller ikke paa nogen Maade vil løbe sine Embedsmænds Ærinde, hvad der jo kunde anføres Eksempler paa.

Jeg bliver nødt til, for at ikke det meget ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Hans Nielsen) atter skal blive utilfreds med mig, at sige et Par Ord om Mellemstanden. Jeg kan gøre det i Tilknytning til en Tak, jeg vil rette til den højttærede Indenrigsminister for en Række Bevillinger, som angaar tekniske Skoler og lignende. Det er i det væsentlige netop, hvad jeg vil kalde Mellemstandsbevillinger. Der er stor Forskel paa disse Bevillinger og saa paa, hvad man kalder for den sociale Lovgivning. Jeg kunde ikke ønske, at Mellemstanden, bortset fra saadanne Institutioner som Sygekasser og lignende, kom ind under en social Lovgivning, ind under en egentlig Forsørgelseslovgivning. Hvad jeg derimod i høj Grad ønsker, er netop, at Mellemstandens produktive Kraft støttes og støttes rundhaandet ved Bevillinger som disse og ved Bevillinger, der gives hver Gang, der til Staten fra Mellemstandens Side rettes et virkelig sagligt Krav, gaaende ud paa at dygtiggøre den, at bevirke, at den kan producere bedre, mere og billigere,